RİSALE-İ NUR'LARDA

YAĞMUR

VE

YAĞMURSUZLUK

"Çünki saltanat-ı rububiyetin hikmeti iktiza eder ki: Zîşuur için, bahusus en mühim vazif esi müşahede ve şehadet ve dellâllık ve nezaret olan insan için tasarrufat-ı gaybiyenin mühimlerine bir işaret koysun, birer alâmet bıraksın. Nasılki nihayetsiz bahar mu'cizatına ya ğmur u işaret koymuş ve havarik-ı san'atına esbab-ı zahiriyeyi alâmet et m iş. Tâ, âlem-i şehadet ehlini işhad etsin. Belki o acib temaşaya, umum ehl-i semavat ve sekene-i arzın enzar-ı dikkatlerini celbetsin. Yani o koca semavatı, etrafında nöbettarlar dizilmiş, burçları tezyin edilmiş bir kal'a hükmünde, bir şehir suretinde gö s terip haşmet-i rububiyetini tefekkür ettirsin."
[1]

"Meselâ: Ekser yerlerde bir kısım meyvedar ağaçlar bir sene meyve verir, yani rahmet hazinesinden ellerine verilir, o da verir. Öbür sene, bütün esbab-ı zahiriye hazırken meyveyi alıp vermiyor. Hem meselâ: Sair umûr-u lâzımeye muhalif olarak yağm ur un

evkat-ı nüzulü o kadar mütehavvildir ki, mugayyebat-ı hamsede dâhil olmuştur. Çünki vücudda en mühim mevki, hayat ve rah
m
etindir.
Yağmur
ise, menşe-i hayat ve mahz-ı rahmet olduğu için elbette o âb-ı hayat, o mâ-i rahmet, gaflet veren ve hicab olan yeknesak kaidesine girmeyecek, belki doğrudan doğruya Cenab-ı Mün'im-i Muhyî ve Rahman ve Rahîm olan Zât-ı Zülcelal perdesiz, e
l
inde tutacak; tâ her vakit dua ve şükür kapılarını açık bırakacak. "
[2]

"Bahar mevsiminde fırtınalı yağmur, çamurlu toprak perdesi altında nihayetsiz güzel çiçek ve muntazam nebatatın tebessümleri saklanmış ve güz mevsiminin haşin tahribatı, hazîn firak perdeleri arkasında tecelliyat-ı celaliye-i Sübhaniyenin mazharı olan kış hâdiselerinin ta zyikinden ve tazibinden muhafaza etmek için nazdar çiçeklerin dostları olan nazenin hayvancıkları vazife-i hayattan terhis etmekle beraber, o kış perdesi altında nazenin taze güzel bir bahara yer ihzar etmektir. Fırtına, zelzele, veba gibi hâdiselerin perd
e
leri altında gizlenen pek çok manevî çiçeklerin inkişafı vardır. Tohumlar gibi neşv ü nemasız kalan birçok istidad çekirdekleri, zahirî çirkin görünen hâdiseler yüzünden sünbüllenip güzelleşir. Güya umum inkılablar ve küllî tahavvüller, birer manevî yağmur
dur. Fakat insan, hem zahirperest, hem hodgâm olduğundan zahire bakıp çirkinlikle hükmeder. Hodgâmlık cihetiyle yalnız kendine bakan netice ile muhakeme ederek şer olduğuna hükmeder. Halbuki eşyanın insana aid gayesi bir ise, Sâniinin esmasına aid binlerdir."
[3]

"Bu fıkra ile dağlardan nebean eden Nil-i Mübarek, Dicle ve Fırat gibi ırmakları hatırlatmakla, taşların evamir-i tekviniyeye karşı ne kadar hârika-nüma ve mu'cizevari bir surette mazhar ve müsahhar olduğunu ifham eder ve onunla böyle bir manayı müteyakkız kalblere veriyor ki: Şöyle azîm ırmakların elbette mümkün değil, şu dağlar

hakikî menbaları olsun. Çünki faraza o dağlar tamamen su kesilse ve mahrutî birer havuz olsalar, o büyük nehirlerin şöyle sür'atli ve kesretli cereyanlarına müvazeneyi kaybetmeden, birkaç ay ancak dayanabilirler ve o kesretli masarıfa karşı galiben bir metre kadar toprakta nüfuz eden yağmur, kâfi vâridat olamaz. Demek ki, şu enharın nebeanları, âdi ve tabiî ve tesadüfî bir iş değildir. Belki pek hârika bir surette Fâtır-ı Zülcelal, onları sırf hazine-i gaybdan akıttırıyor."
[4]

"Bahar fırtınası ve yağmur gibi hâdisatı; sureten haşin, manen çok latif hikmetlere medar görüyor. Hattâ mevti, hayat-ı ebediyenin mukaddemesi ve kabri, saadet-i ebediyenin kapısı görüyor. Daha sair cihetleri sen kıyas eyle. Hakikatı temsile tatbik et..."
[5]

"Hem, dua bir ubudiyettir. Ubudiyet ise semeratı uhreviyedir. Dünyevî maksadlar ise, o nevi dua ve ibadetin vakitleridir. O maksadlar, gayeleri değil. Meselâ: Yağmur namazı ve duası bir ibadettir. Yağmursuzluk, o ibadetin vaktidir. Yoksa o ibadet ve o dua, yağmuru getirmek için değildir. Eğer sırf o niyet ile olsa; o dua, o ibadet hâlis olmadığından kabule lâyık olmaz. Nasılki güneşin gurubu, akşam namazının vaktidir. Hem Güneş'in ve Ay'ın tutulmaları, küsuf ve husuf namazları denilen iki ibadet-i mahsusanın vakitleridir. Yani gece ve gündüzün nurani âyetlerinin nikablanmasıyla bir azamet-i İlahiyeyi ilâna medar olduğundan, Cenab-ı Hak ibadını o vakitte bir nevi ibadete davet eder. Yoksa o namaz, (açılması ve ne kadar devam etmesi, müneccim hesabıyla muayyen olan) Ay ve Güneş'in husuf ve küsuflarının inkişafları için değildir. Aynı onun gibi; yağmursuzluk dahi,

yağmur namazının vaktidir. Ve beliyyelerin istilası ve muzır şeylerin tasallutu, bazı dualaların evkat-ı mahsusalarıdır ki; insan o vakitlerde aczini anlar, dua ile niyaz ile Kadîr-i Mutlak'ın dergâhına iltica eder. Eğer dua çok edildiği halde beliyyeler def'olunmazsa denilmeyecek ki: "Dua kabul olmadı." Belki denilecek ki: "Duanın vakti, kaza olmadı." Eğer Cenab-ı Hak fazl u keremiyle belayı ref'etse; nurun alâ nur.. o vakit dua vakti biter, kaza olur. Demek dua, bir sırr-ı ubudiyettir."
[6]

"Sema berrak, bulutsuz; zemin kuru ve hayatsız, tevellüde gayr-ı kabil bir halde iken.. semayı yağmurla, zemini hazrevatla fethedip bir nevi izdivac ve telkîh suretinde bütün zîhayatları o sudan halketmek, öyle bir Kadîr-i Zülcelal'in işidir ki; rûy-i zemin, onun küçük bir bostanı ve semanın yüz örtüsü olan bulutlar, onun bostanında bir süngerdir an lar, azamet-i kudretine secde eder. Ve muhakkik bir hakîme, o kelime şöyle ifham eder ki: Bidayet-i hilkatte sema ve arz şekilsiz birer küme ve menfaatsiz birer yaş hamur, veledsiz mahlukatsız toplu birer madde iken; Fâtır-ı Hakîm, onları feth ve bastedip güzel bir şekil,menfaatdar birer suret, zînetli ve kesretli mahlukata menşe' etmiştir anlar. Vüs'at-i hikmetine karşı hayran olur. Yeni zamanın feylesofuna şu kelime şöyle ifham eder ki: Manzume-i Şemsiyeyi teşkil eden küremiz, sair seyyareler, bidayette Güneş'le mümteziç olarak açılmamış bir hamur şeklinde iken; Kadîr-i Kayyum o hamuru açıp, o seyyareleri birer birer yerlerine yerleştirerek, Güneş'i orada bırakıp, zeminimizi buraya getirerek, zemine toprak sererek, sema canibinden yağmur yağdırarak , Güneş'ten ziya serptirerek dünyayı şenlendirip bizleri içine koymuştur anlar, başını tabiat bataklığından çıkarır, "Âmentü billahi-l Vâhid-il Ehad" der."
[7]

"İşte başta der: "Sema ve zemini, rızkınıza iki hazine gibi müheyya edip oradan yağmuru , buradan hububatı çıkaran kimdir? Allah'tan başka koca sema ve zemini iki muti hazinedar hükmüne kimse getirebilir mi? Öyle ise, şükür ona münhasırdır."
[8]

“İşte şu âyet, mu'cizat-ı rububiyetin en mühimlerinden ve hazine-i rahmetin en acib perdesi olan bulutların teşkilâtında yağmur yağdırmaktaki tasarrufat-ı acibeyi beyan ederken güya bulutun eczaları cevv-i havada dağılıp saklandığı vakit, istirahata giden neferat misillü bir boru sesiyle toplandığı gibi emr-i İlahî ile toplanır, bulut teşkil eder. Sonra küçük küçük taifeler bir ordu teşkil eder gibi, o parça parça bulutları te'lif edip, -kıyamette seyyar dağlar cesame t ve şeklinde ve rutubet ve beyazlık cihetinde kar ve dolu keyfiyetinde olan- o sehab parçalarından âb-ı hayatı bütün zîhayata gönderiyor. Fakat o göndermekte bir irade, bir kasd görünüyor. Hacata göre geliyor; demek gönderiliyor. Cevv berrak, safi, hiçbir şey yokken bir mahşer-i acaib gibi dağvari parçalar kendi kendine toplanmıyor, belki zîhayatı tanıyan birisidir ki, gönderiyor. İşte şu mesafe-i maneviyede Kadîr, Alîm, Mutasarrıf, Müdebbir, Mürebbi, Mugis, Muhyî gibi esmaların matla'ları görünüyor.”
[9]

"Ya arz! Vazifen bitti suyunu yut. Ya sema! Hacet kalmadı, yağmuru kes." yani "Ya arz! Ya sema! İster istemez geliniz, hikmet ve kudretime râm olunuz. Ademden çıkıp, vücudda meşhergâh-ı san'atıma geliniz." dedi. Onlar da: "Biz kemal-i itaatle geliyoruz. Bize gösterdiğin her vazifeyi senin kuvvetinle göreceğiz."
[10]

“Kesb-i şer, şerdir; halk-ı şer, şer değildir. Nasılki pekçok mesalihi tazammun eden bir y ağmur
dan zarar gören tenbel bir adam diyemez: "
Yağmur

rahmet değil." Evet halk ve icadda
b
ir şerr-i cüz'î ile beraber hayr-ı kesîr vardır. Bir şerr-i cüz'î için hayr-ı kesîri terketmek şerr-i kesîr olur. Onun için o şerr-i cüz'î, hayır hükmüne geçer. İcad-ı İlahîde şer ve çirkinlik yoktur. Belki, abdin kesbine ve istidadına aittir. "
[11]

"Bazı rivayat-ı ehadîsiyenin işaretiyle ve şu intizam-ı âlemin hikmetiyle denilebilir ki: Bir kısım ecsam-ı camide-i seyyare -yıldızlar seyyaratından tut, tâ yağmur kataratına kadar- bir kısım melaikenin sefine ve merakibidirler. O me
l
aikeler, bu seyyarelere izn-i İlahî ile binerler, âlem-i şehadeti seyredip gezerler ve o merkeblerinin tesbihatını temsil ederler."
[12]

"Melaikenin ise, ecsamın muhtelif cinsleri gibi, cinsleri muhteliftir. Evet, elbette bir katre yağmura müekkel olan melek, şemse müekkel meleğin cinsinden değildir. Cin ve ruhaniyat dahi, onların da pekçok ecnas-ı muhtelifeleri vardır." [13]

"Şimdi bulutlara bak! Yağmurun şıpıltıları, manasız bir ses olmadığına ve şimşek ile gök gürlemesi, boş bir gürültü olmadığına kat'î delil ise, hâlî bir boşlukta o acaibi icad etmek ve onlardan âb-ı hayat hükmündeki damlaları sağmak ve zemin yüzündeki muhtaç ve müştak zîhayatlara emzirmek, gösteriyor ki: O şırıltı, o gürültü gayet manidar ve hikmettardır ki; bir Rabb-i Kerim'in emriyle, müştaklara o y
ağmur
bağırıyor ki, "Sizlere müjde, geliyoruz!" manasını ifade ederler."
[14]

“Müsebbebata takılan neticeler, gayeler, faideler; bilbedahe perde-i esbab arkasında bir Rabb-ı Kerim'in, bir Hakîm-i Rahîm'in işleri olduğunu gösterir. Çünki şuursuz esbab, elbette bir gayeyi düşünüp çalışmaz. Halbuki görüyoruz: Vücuda gelen her mahluk, bir gaye değil, belki çok gayeleri, çok faideleri, çok hikmetleri takib ederek vücuda geliyor. Demek bir Rabb-ı Hakîm ve Kerim, o şeyleri yapıp gönderiyor. O faideleri onlara gaye-i vücud yapıyor. Meselâ, yağmur geliyor. Yağmur zahiren intac eden esbab; hayvanatı düşünüp, onlara acıyıp merhamet etmekten ne kadar uzak olduğu malûmdur. Demek hayvanatı halkeden ve rızıklarını taahhüd eden bir Hâlık-ı Rahîm'in hikmetiyle imdada gönderiliyor. Hattâ yağmur a "rahmet" denily or. Çünki çok âsâr-ı rahmet ve faideleri tazammun ettiğinden, güya yağmur şeklinde rahmet tecessüm etmiş, takattur etmiş, katre katre geliyor. “
[15]

“Dinle, havadaki demdeme, kuşlardaki civcive, yağmurdaki zemzeme, denizdeki gamgama, raadlardaki rakraka, taşlardaki tıktıka birer manidar nevaz...”
[16]

“Terennümat-ı hava, naarat-ı ra'diye, nağamat-ı emvac, birer zikr-i azamet. Yağmurun hezecatı, kuşların seceâtı birer tesbih-i rahmet, hakikata bir mecaz.”
[17]

"Başta meşhur İbn-i Huzeyme Sahihinde, râviler Hazret-i Ömer'den naklediyorlar ki: Gazve-i Tebük'te susuz kaldık. Hattâ bazılar devesini keser, susuzluktan içini sıkar, içerdi. Ebu Bekir-is Sıddık, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a dua etmek için rica etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm elini kaldırdı; daha elini indirmeden bulut toplandı; yağmur öyle geldi ki, kablarımızı doldurduk. Sonra su çekildi, ordumuza mahsus olarak hududumuzu tecavüz etmedi. Demek tesadüf içine karışmamış, sırf bir mu'cize-i Ahmediye (A.S.M.)dir."
[18]

"başta İmam-ı Beyhakî ve Hâkim olarak, kütüb-ü sahiha, Hazret-i Ömer'den haber veriyorlar ki: Hazret-i Ömer, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan yağmur duasını niyaz etti. Çünki ordu suya muhtaçtı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm elini kaldırdı, birden bulut toplandı, yağmur geldi. Ordunun ihtiyacı kadar su verdi, gitti. Âdeta yalnız orduya su vermek için memur idi. Geldi, ihtiyaca göre verdi gitti.

Hem dua-i Nebevî ile, birden ve sür'atle ve daha elini indirmeden yağmurun gelmesi, çok tekerrür etmiş, tek başıyla bir mu'cize-i mütevatiredir. Bazı defa câmide, minber üstünde elini kaldırmış, daha indirmeden yağmış; tevatür ile nakledilmiş."
[19]

"Hazret-i İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel, Ebî Said-il Hudrî'den tahric ve tashih eder ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Katade İbn-i Nu'man'a karanlıklı, yağmurlu bir gecede bir değnek verir ve ferman eder ki: "Sana lâmba gibi, onar arşın her tarafta ışık verecek. Evine gittiğin zaman, bir siyah şahıs gölge göreceksin. O, şeytandır. Onu hanenden çıkar, tardet." Katade değneği alır, gider. Yed-i beyza gibi ışık verir. Evine gider; o siyah şahsı görür, tardeder."

[20]

“Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yağmur duası, tevatür derecesinde ve çok defa tekrar ile, daima sür'atle kabul olması, başta İmam-ı Buharî ve İmam-ı Müslim, eimme-i hadîs nakletmişler. Hattâ bazı defa minber-i şerif üstünde, yağmur duası için elini kaldırıp, indirmeden yağmış. Sâbıkan zikrettiğimiz gibi, bir-iki defa ordu susuz kaldığı vakit bulut geliyordu, yağmur veriyordu. Hattâ nübüvvetten evvel, cedd-i Nebi Abdülmuttalib, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın küçüklük zamanında mübarek yüzüyle yağmur duasına giderdi. Onun yüzü hürmetine gelirdi ki; o hâdise, Abdülmuttalib'in bir şiiri ile iştihar bulmuş. Hem vefat-ı Nebevîden sonra, Hazret-i Ömer, Hazret-i Abbas'ı vesile yapıp demiş: "Yâ Rab! Bu senin habibinin amucasıdır. Onun y üzü hürmetine yağmur ver." Yağmur gelmiş.”
[21]

“Hem İmam-ı Buharî ve Müslim haber veriyorlar ki: Yağmur için dua taleb edildi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dua etti. Yağmur öyle geldi ki, mecbur oldular: "Aman dua et, kesilsin." Dua etti, birden kesildi.”
[22]

“Mudariye denilen Arabın büyük bir kabilesi, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tekzib ettikleri için, onlara kaht ile beddua etti. Yağmur kesildi, kaht u galâ başgösterdi. Sonra Mudariye kavminden olan Kabile-i Kureyş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a iltimas ettiler. Dua etti;
yağmur
geldi, kahtlık kalktı. Bu vakıa tevatür derecesinde meşhurdur.”
[23]

“Hem bütün mevcudata şamil, herbir mevcuda lâyık bir surette rahmetin taltifatı; bir rahmet-i vasia içinde bir ilm-i muhiti gösteriyor. Çünki meselâ zîhayatın etfallerini süt ile iaşe eden ve zeminin suya muhtaç nebatatına yağmur ile yardım eden; elbette etfali tanır, ihtiyaçlarını bilir ve o nebatatı görür ve
yağmur
un onlara lüzumunu derkeder sonra gönderir ve hakeza... Bütün hikmetli, inayetli rahmetinin hadsiz cilveleri; bir ilm-i muhiti gösteriyor.”
[24]

“Aziz, fedakâr, sıddık, vefadar kardeşlerim Hoca Sabri (R.H.) ve Hâfız Ali (R.H.); "Mugayyebat-ı Hamse"ye dair Sure-i Lokman'ın âhirindeki âyetin hakkında mühim sualinize gayet mühim bir cevab isterken, maatteessüf şimdiki halet-i ruhiyem ve ahval-i maddiyem o cevaba müsaid değildir. Yalnız sualinizin temas ettiği bir iki noktaya gayet mücmel işaret edeceğiz. Şu sualinizin meali gösteriyor ki, ehl-i ilhad tarafından tenkid suretinde mugayyebat-ı hamseden yağmurun gelmek vaktine ve rahm-ı maderdeki ceninin keyfiyetine itiraz edilmiş. Demişler ki: "Rasadhanelerde bir âletle
yağmur
un vakt-i nüzulü keşfediliyor. Onu da, Allah'tan başkası da biliyor. Hem röntgen şuaıyla rahm-ı maderdeki ceninin müzekker, müennes olduğu
anlaşılıyor. Demek mugayyebat-ı hamseye ıttıla kabildir?"

Elcevab: Yağmurun vakt-i nüzulü bir kaideye merbut olmadığı için, doğrudan doğruya

meşiet-i hâssa-i İlahiye ile bağlı ve hazine-i rahmetten hususî iradeye tâbi' olduğunun bir sırr-ı hikmeti şudur ki: Kâinatta en mühim hakikat ve en kıymetdar mahiyet; nur, vücud ve hayat ve rahmettir ki, bu dört şey perdesiz, vasıtasız, doğrudan doğruya kudret-i İlahiye ve meşiet-i hâssa-i İlahiyeye bakar. Sair masnuatta zahirî esbab, kudretin tasarrufuna perde oluy orlar. Ve muttarid kanunlar ve kaideler, bir derece irade ve meşiete hicab oluyor. Fakat vücud, hayat ve nur ve rahmette o perdeler konulmamış. Çünki perdelerin sırr-ı hikmeti o işde cereyan etmiyor. Madem vücudda en mühim hakikat, rahmet ve hayattır; yağmur, hayata menşe ve medar-ı rahmet, belki ayn-ı rahmettir. Elbette vesait perde olmayacak. Kaide ve yeknesaklık dahi, meşiet-i hâssa-i İlahiyeyi setretmeyecek; tâ ki her vakit, herkes, herşeyde şükür ve ubudiyete ve sual ve duaya mecbur olsun. Eğer b ir kaide dâhilinde olsaydı, o kaideye güvenip şükür ve rica kapısı kapanırdı. Güneş'in tulûunda ne kadar menfaatler olduğu malûmdur. Halbuki muttarid bir kaideye tâbi' olduğundan, Güneş'in çıkması için dua edilmiyor ve çıkmasına dair şükür yapılmıyor. Ve i lm-i beşerî o kaidenin yoluyla yarın Güneş'in çıkacağını bildiği için, gaibden sayılmıyor. Fakat yağmur un cüz'iyatı bir kaideye tâbi' olmadığı için, her vakit insanlar rica ve dua ile dergâh-ı İlahiyeye ilticaya mecbur oluyorlar. Ve ilm-i beşerî, vakt-i n ü zulünü tayin edemediği için, sırf hazine-i rahmetten bir nimet-i hâssa telakki edip hakikî şükrediyorlar.

İşte bu âyet, bu nokta-i nazardan yağmurun vakt-i nüzulünü, mugayyebat-ı hamseye idhal ediyor. Rasadhanelerdeki âletle, bir yağm ur un mukaddematını hissedip vaktini tayin etmek, gaibi bilmek değil, belki gaibden çıkıp âlem-i şehadete takarrübü vaktinde bazı mukaddematına ıttıla suretinde bilmektir. Nasıl, en hafî umûr-u gaybiye vukua geldikte veyahud vukua yakın olduktan sonra hiss-i kabl-el vuku'un bi r nev'iyle bilinir. O, gaybı bilmek değil; belki o, mevcudu veya mukarreb-ül vücudu bilmektir. Hattâ ben kendi asabımda bir hassasiyet cihetiyle yirmidört saat evvel, gelecek yağmur u bazan hissediyorum. Demek yağmur un mukaddematı, mebadileri var. O mebadil e r, rutubet nev'inden kendini gösteriyor, arkasından yağmur

un geldiğini bildiriyor. Bu hal, aynen kaide gibi, ilm-i beşerin gaibden çıkıp daha şehadete girmeyen umûra vusule bir vesile olur. Fakat daha âlem-i şehadete ayak basmayan ve meşiet-i hassa ile ra
h
met-i hassadan çıkmayan
yağmur
un vakt-i nüzulünü bilmek, ilm-i Allâm-ül Guyub'a mahsustur."
[25]

"senevî haşrin meydanı olan bahar mevsiminde gel, bak! İsrafil-vari melek-i ra'd; baharda nefh-i sur nev'inden yağmura bağırması, yer altında defnedilen çekirdeklere nefh -i ruhla müjdelemesi zamanına dikkat et ki, o nihayet derece karışık ve karışmış ve birbirine benzeyen o tohumcuklar, ism-i Hafîz'in tecellisi altında kemal-i imtisal ile hatasız olarak Fâtır-ı Hakîm'den gelen evamir-i tekviniyeyi imtisal ediyorlar." [26]

"yağmur bir nevi hayat ve rahmet olduğundan, vakt-i nüzulü bir muttarid kanuna tabi kılınmamış; tâ ki, her vakt-i hacette eller dergâh-ı İ lahiyeye rahmet istemek için açılsın. Eğer yağmur,
Güneş'in tulûu gibi bir kanuna tabi olsaydı; o nimet-i hayatiye, her vakit rica ile istenilmeyecekti."
[27]

"Evet minnetdarlık ve teşekkürü davet eden ve muhabbet ve sena hissini tahrik eden, hayattan sonra rızk ve şifa ve yağmur gibi vesile-i şükran şeyler dahi doğrudan doğruya Zât-ı Rezzak-ı Şâfî'ye ait olduğunu; esbab ve vesait bir perde olduğunu ….

"Rızk, şifa ve yağmur, münhasıran Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un kudretine hastır."[28]

"Ey şiddet-i zuhurundan gizlenmiş ve ey azamet-i kibriyasından ihtifa etmiş olan Kadîr-i Zülcelal! Ey Kadir-i Mutlak! Kur'an-ı Hakîm'inin dersiyle ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın talimiyle anladım: Nasılki gökler, yıldızlar, senin mevcudiyetine ve vahdetine şehadet ederler.. öyle de; cevv-i sema bulutlarıyla ve şimşekleri ve ra'dları ve rüzgârlarıyla ve yağmurlarıyla, senin vücub-u vücuduna ve vahdetine şehadet ederler."[29]

"Evet camid, şuursuz bulut, âb-ı hayat olan yağmuru, muhtaç olan zîhayatların imdadına göndermesi, ancak senin rahmetin ve hikmetin iledir; karışık tesadüf karışamaz. Hem elektriğin en büyüğü bulunan ve fevaid-i tenviriyesine işaret ederek ondan istifadeye teşvik eden şimşek ise, senin fezadaki kudretini güzelce tenvir eder. Hem yağmurun gelmesini müjdeleyen ve koca fezayı konuşturan ve tesbihatının gürültüsüyle gökleri çınlatan ra'dat dahi, lisan-ı kal ile konuşarak seni takdis edip, r u bubiyetine şehadet eder. "[30]

"Ey Kadîr-i Zülcelal! Cevv-i fezadaki hava, bulut ve yağmur, berk ve ra'd; senin mülkünde, senin emrin ve havlin ile, senin kuvvet ve kudretinle müsahhar ve vazifedardırlar. Mahiyetçe birbirinden uzak olan bu feza mahlukatı, gayet sür'atli ve âni emirlere ve çabuk ve acele kumandalara itaat ettiren âmir ve hâkimlerini takdis ederek, r ahmetini medh ü sena ederler."[31]

“Zemin ile âsuman ortasında muallakta durdurulan bulut, gayet hakîmane ve rahîmane bir tarzda zemin bahçesini sular ve zemin ahalisine âb-ı hayat getirir ve harareti (yani yaşamak ateşinin şiddetini) ta'dil eder ve ihtiyaca göre her yerin imdadına yetişir. Ve bu vazifeler gibi çok vazifeleri görmekle beraber, muntazam bir ordunun acele emirlere göre görünmesi ve gizlenmesi gibi, birden cevvi dolduran o koca bulut dahi gizlenir, bütün eczaları istirahata çekilir, hiçbir eseri görülmez. Sonra "Yağmur başına arş!" emrini aldığı anda; bir saat, belki birkaç dakika zarfında toplanıp cevvi doldurur, bir kumandanın emrini bekler gibi durur.

Sonra yağmura bakıyor, görür ki: O latif ve berrak ve tatlı ve hiçten ve gaybî bir hazine-i rahmetten gönderilen katrelerde o kadar rahmanî hediyeler ve vazifeler var ki; güya rahmet tecessüm ederek katreler suretinde hazine-i Rabbaniyeden akıyor manasında olduğundan, yağmura "rahmet" namı verilmiştir.”[32]

“gayet lütufkâr ve ihsanperver ve gayet keremkâr ve rububiyetperver bir hâkim-i müdebbirin tedbiriyle rüzgâra biner ve dağlar gibi yağmur hazinelerini bindirir, muhtaç olan yerlere yetişir. Güya onlara acıyıp ağlayarak göz yaşlarıyla onları çiçeklerle güldürür, güneşin şiddet-i ateşini serinlendirir ve sünger gibi bahçelerine su serper ve zemin yüzünü yıkar, temizler."

Sonra yağmura bakar, görür ki: Yağmurun taneleri sayısınca menfaatler ve katreleri adedince rahmanî cilveler ve reşhaları mikdarınca hikmetler içinde bulunuyor. Hem o şirin ve latif ve mübarek katreler o kadar muntazam ve güzel halkediliyor ki, hususan yaz mevsiminde gelen dolu o k adar mizan ve intizam ile gönderiliyor ve iniyor ki; fırtınalar ile çalkanan ve büyük şeyleri çarpıştıran şiddetli rüzgârlar, onların müvazene ve intizamlarını bozmuyor; katreleri birbirine çarpıp, birleştirip, zararlı kütleler yapmıyor. Ve bunlar gibi çok hakîmane işlerde ve bilhassa zîhayatta çalıştırılan basit ve camid ve şuursuz müvellidülma' ve müvellidülhumuza (hidrojen-oksijen) gibi iki basit maddeden terekküb eden bu su, yüzbinlerle hikmetli ve şuurlu ve muhtelif hizmetlerde ve san'atlarda is t ihdam ediliyor. Demek bu tecessüm etmiş ayn-ı rahmet olan yağmur

, ancak bir Rahman-ı Rahîm'in hazine-i gaybiye-i rahmetinden yapılıyor ve nüzulüyle "İnsanlar ümitsizliğe düştüklerinde yağmur u indiren ve rahmetini her tarafa yayan da Odur. O, kullarını gözetip koruyan ve her türlü övgüye lâyık olandır." (Şûrâ Sûresi: 42:28)" âyetini maddeten tefsir ediyor." [33]

"Sonra ra'dı dinler ve berke (şimşeğe) bakar, görür ki: Bu iki hâdise-i acibe-i cevviye tamtamına "Gök gürültüsü Onu hamd ederek, tesbih eder." (Ra'd Sûresi: 13:13)"ve " "Şimşeğin parıltısı ise neredeyse gözleri alıverir." (Nur Sûresi: 24:43) "âyetlerini maddeten tefsir etmekle beraber, yağmurun gelmesini haber verip, muhtaçlara müjde ediyorlar.

İşte bu meraklı yolcu, bu cevvde bulutu teshirden, rüzgârı tasriften, yağmuru tenzilden ve hâdisat-ı cevviyeyi tedbirden terekküb eden bir hakikatın yüksek ve aşikâr şehadetini işitir, "Âmentü billah" der. " [34]

"Evet küre-i arzda dörtyüzbin nevileri zîhayattan halkeden, hattâ en âdi ve müteaffin maddelerden zîruhları çoklukla yaratan ve her tarafı onlarla şenlendiren ve mu'cizat-ı san'atına karşı, onlara dilleriyle "Mâşâallah, Bârekâllah, Sübhanallah" dediren ve ihsanat-ı rahmetine mukabil "Elhamdülillah, Veşşükrü-lillah, Allahüekber" o hayvancıklara söylettiren bir Kadîr-i Zülcelali ve'l-Cemal, elbette, bilâşek velâ-şübhe, koca semavata münasib, isyansız ve daima ubudiyette olan sekeneleri ve ruhanîleri yaratmış, semavatı şenlendirmiş, boş bırakmamış ve hayvanatın taifelerinden pekçok ziyade ayrı ayrı nevileri meleklerden icad etmiş ki, bir kısmı küçücük olarak yağmur ve kar katrelerine binip san'at ve rahmet-i İl a

hiyeyi kendi dilleriyle alkışlıyorlar; bir kısmı, birer seyyar yıldızlara binip feza-yı kâinatta seyahat içinde azamet ve izzet ve haşmet-i rububiyete karşı tekbir ve tehlil ile ubudiyetlerini âleme ilân ediyorlar. "
[35]

"Her şeyin anahtarı onun elindedir"- nihayetsiz geniş ve hadsiz hârikalı bir hüccet-i rububiyet ve vahdet, bütün bütün kör olmayana gösterir. Meselâ hadsiz o hazine ve anbarlardan yalnız buna bak ki: Herbiri bir koca ağacın veya bir parlak çiçeğin cihazatını ve mukadderatının proğramını taşıyan küçücük mahzencikler olan çekirdekler ve tohumların anahtarları elinde bulunan bir Mutasarrıf-ı Hakîm bir çekirdeğin kapıcığını "Uyan!" emriyle ve irade anahtarıyla tam mizan-ı nizamla açtığı gibi, zemin hazinesini dahi yağmur anahtarıyla açarak, mahzencikleri ve nebatatın nutfeleri olan bütün habbeleri ve hayvanatın menşe'leri ve kuşların ve sineklerin su ve havadan nutfeleri olan bütün inkişaf emrini alan katreler mahzenciklerini beraber, hatasız açtığı vakitte, kâinatta kü llî ve cüz'î, maddî ve manevî bütün hazine ve depoları hikmet ve irade ve rahmet ve meşiet eliyle herbirine mahsus bir anahtarla açtığını bilmek ve görmek istersen, senin bir nevi mahzenciklerin olan kendi kalbine ve dimağına ve cesedine ve midene ve bahçe ne ve zeminin çiçeği olan bahara ve ondaki çiçeklere ve meyvelere bak ki; kemal-i nizam ve mizan ve rahmet ve hikmetle bir dest-i gaybî tarafından "emr-i kün feyekûn" tezgâhından gelen ayrı ayrı anahtarlarla açıyor. Bir dirhem kadar bir kutucuktan bir batm
a
n, belki bazan yüz batman taamları kemal-i intizam ile çıkarıyor, zîhayatlara ziyafet veriyor. Acaba böyle muntazam, alîmane, basîrane nihayetsiz bir fiile ve tesadüfsüz tam hikmetli bir san'ata ve yanlışsız tam mizanlı bir tasarrufa ve zulümsüz tam adale
t
li bir rububiyete hiç mümkün müdür ki; kör kuvvet, sağır tabiat, serseri tesadüf, camid cahil âciz esbab müdahale edebilsin? Ve bütün eşyayı birden görüp ve beraber idare edemeyen ve zerratla seyyarat yıldızları emrinde bulunmayan bir mevcud, bu her cihet
l
e hikmetli, mu'cizeli, mizanlı tasarrufa ve idareye karışabilsin?"
[36]

"Hattâ kulaktaki zar, nur-u iman ile ışıklandığı zaman, kâinattan gelen manevî nidaları

işitir. Lisan-ı hal ile yapılan zikirleri, tesbihatları fehmeder. Hattâ o nur-u iman sayesinde, rüzgâ rların terennümatını, bulutların na'ralarını, denizlerin dalgalarının nağamatını ve hakeza yağmur, kuş ve saire gibi her nev'den Rabbanî kelâmları ve ulvî tesbihatı işitir. Sanki kâinat, İlahî bir musikî dairesidir. Türlü türlü avazlarla, çeşit çeşit teren nümatl a kalblere hüzünleri ve Rabbanî aşkları intıba' ettirmekle kalbleri, ruhları nuranî âlemlere götürür, pek garib misalî levhaları göstermekle, o ruhları ve kalbleri lezzetlere, zevklere garkeder. Fakat o kulak, küfür ile tıkandığı zaman, o leziz, mane v î yüksek savtlardan mahrum kalır. Ve o lezzetleri îras eden avazlar, matem seslerine inkılab eder. Kalbde, o ulvî hüzünler yerine, ahbabın fıkdanıyla ebedî yetimlikler, mâlikin ademiyle nihayetsiz vahşetler ve sonsuz gurbetler hasıl olur. Bu sırra binaend i r ki, şeriatça bazı savtlar helâl, bazıları da haram kılınmıştır. Evet ulvî hüzünleri, Rabbanî aşkları îras eden sesler, helâldir. Yetimane hüzünleri, nefsanî şehevatı tahrik eden sesler, haramdır. Şeriatın tayin etmediği kısım ise, senin ruhuna, vicdanın a yaptığı tesire göre hüküm alır."
[37]

"İnzalin Cenab-ı Hakk'a olan isnadından anlaşılıyor ki, yağmurun katreleri başıboş değildir; ancak bir hikmet altında ve bir nizam-ı kasdî ile inerler. Çünki o mesafe-i baîdeden gelmek ile beraber; rüzgâr ve hava da müsademelerine yardımcı olduğu halde, katrelerin aralarında müsademe olmuyor. Öyle ise o katreler başıboş olmayıp, gemleri, onları temsil eden meleklerin elindedir."
[38]

"Sema kelimesinin zikri geçtiğine nazaran, makam zamirin yeri olduğu halde ism-i zahir ile zikredilmesi, yağmurların sema cirminden değil sema cihetinden geldiğine işarettir. Çünki sebkat eden sema kelimesinden maksad, cirmdir." [39]

"Semadan gelen karlar, dolular, sular olduğu halde yalnız suların zikredilmesi, en büyük istifadeyi temin eden, su olduğuna işarettir. kelimesinde tenkiri ifade eden tenvin ise, yağmur suyunun acib bir su olup, nizamı garib, imtizacat-ı kimyeviyesi size meçhul olduğuna işarettir."
[40]

"Ve keza bulut ile arz arasında cereyan eden su alış-verişine bakınız ki, arz suyu buhar şeklinde buluta veriyor, bulut da kendi fabrikaları nda lâzımgelen ameliyatı yaptıktan sonra buz, kar, yağmur şeklinde iade ediyor. Sanki o camid cirmler, lisan-ı halleriyle telsiz telgraf gibi birbiriyle konuşur ve yekdiğerine arz-ı ihtiyaç ediyorlar. Bilhassa bütün o ecram âdeta el ele vermiş gibi, kemal-i ciddiyetle zevilhayata lâzım olan şeyleri tedarik etmek hizmetinde sa'y ediyorlar ve bir Müdebbir'in emrine bağlı olup bir gayeye teveccüh ediyorlar."
[41]

" Semavat, ayaz, bulutsuz, yağmuru yağdıracak bir kabiliyette olmadığı gibi, arz da kupkuru, nebatatı yetiştirecek bir şekilde değildir. " [42]

"Yağmurun bir katresi veya semerenin bir çiçeğinin, -küçüklüğüyle beraber- şems ile münasebeti ve muamelesi vardır." [43]

"Bazı dualar icabete iktiran etmez, diye iddiada bulunma. Çünki dua bir ibadettir. İbadetin semeresi âhirette görünür. Dünyevî maksadlar ise, namaz vakitleri gibi, dualar ibadeti için birer vakittirler. Duaların semeresi değillerdir. Meselâ: Şemsin tutulması küsuf namazına, yağmursuzluk yağmur namazına birer vakittir."[44]

"üstadımızın teşrif ettiği zaman, yaz mevsiminin en hararetli zamanı idi. Yağmurlar kesilmiş, Isparta'yı iska eden sular azalmış, bir kısm-ı mühimminin menba'ı kesilmiş; ağaçlar sararmağa, otlar kurumağa, çiçekler buruşmağa başlamıştı.

Bu hâdise ise: Müellifinin Isparta'ya teşrifini müteakib bir asır içinde bir veya iki defa vukua gelen, bu yaz mevsimindeki yağmurun kesretli yağması olmuştur. Pek hârika bir surette yağan bu yağmur Isparta'nın her tarafını tamamen iska etmiş, nebatata yeniden hayat bahşedilmiş; bağlar, bahçeler başka bir letafet k esbetmiş; ekserisi hemen hemen ziraatla iştigal eden halkın yüzleri -Risale-i Nur'un nâil olduğu inayatından ve bereketinden olan bu yağmur dan istifade ederek- gülmüş, ruhları inbisat etmişti. Cenab-ı Hak kemal-i merhametiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetli vaziyetini, baharın en letafetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur yüz ondokuz parçasıyla, müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoşâmedî etmek ve mahzun olan kalbine teselli vermek ve gamnâk ruhunu tatyib etmek ve diğer taraftan da, sekiz seneden beri yaşadığı Barla'yı unutturmak ve o muhteşem çınar ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak için, Cenab-ı Hak'tan yüz ondokuz risalenin eliyle, yüz ondokuz bin kelimeleri dili y le dua etti, yağmur istedi. Cenab-ı Hak öyle bereketli bir yağmur ihsan etti ki, bir misli doksanüç tarihinde yağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki; bu tarih, üstadımızın tarih-i veladetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî hâdise-i rahmet olan kesret l i yağmur

, hususî bir surette Risale-i Nur'a baktığına bir delili de şudur ki: Risale-i Nur'un neşrine vasıta olan üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetli ve yağmursuzluk tan toz-toprak içinde görmüş. Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde d ayanamayacağım, diye telaş ediyordu. Üçüncü veya dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebze ve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek gayet müteessirane su istiyor, yağmur taleb ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Bey'den -değirmenleri ç eviren suyu göstererek- "Isparta'nın suyu bu kadar mı?" diye sormuştu. Bekir Bey cevab verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor. Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur." dedi.

Üstadımızın Isparta'da çok talebesi bulunduğundan, ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki, elli seneden beri Isparta böyle bir hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksandokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki, o tevafuk tesadüfî değil; bu rahmet, Isparta'ya rahmet olan Risale-i N ur'a bakıyor. Lillahilhamd. Bu kerem-i İlahî neticesi olarak üstadımız

Re'fet Bey ve Hüsrev gibi kardeşlerimizin hârika bir surette yağan umumî yağmur içinde Risale-i Nur bereketine hususiyetle baktığına, bizim de kanaatımız geliyor. Çünki gözümüzle yağmur hâdisesini, hususî bir şekilde hizmet-i Kur'an ve Risale-i Nur'a baktığını iki suretle gördük.

Birinci Suret: Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan üstadımızın câmii, Barla'da seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men' edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına y ağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki: "Kur'an'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mesc

i
dimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki,
yağmur
gelmiyor. Öyle ise, madem Kur'an'ın itabı var. Yâsin Suresini şefaatçı yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz." Üstadımız, Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: "Sen kırkbir Yâsin-i Şerif oku
.
" Muhacir Hâfız Ahmed Efendi bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha
yağmur
alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, üstadımız daima itimad ettiği bir hatırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye söyledi ki: "Yâsinler tılsımı açtı,
yağmur
ge
lecek."
[45]

"Aziz Üstadım! Cenab-ı Kibriya'nın mahza bir lütuf ve nihayetsiz bir kerem ü ihsanı olarak Nurlar Külliyatı, bu abd-i pürkusur gibi nice gafillere ihsan buyurularak, sürekli ya ğmur
ların arz üzerinde tathirat yaptığı gibi; Nurlar mahallesinde şu asr-ı dalalet ve devr-i bid'atte çirkâb-ı hayat-ı maddiye bataklığına batan bu âciz kula, "Zararın neresinden dönsen kârdır" ders-i ikazını vererek hamden sümme hamden zulmet vâdisinden çıkararak şahika-i Nur'a yetiştirmişti."
[46]

"Kalbim derin bir ihtiyaç ve iştiyak içinde, şu mübarek günlerde, Üstadımın ziyaretini arzu ediyor. Nasılki yaz günlerinin sıcak demlerinde bil'umum nebatat yağmura ihtiyaç hissederse, Zekâi de üstadımın nasihatlarına ve telkinlerine öylece müştak ve muhtaçtır."
[47]

“Burada da yağmura şedid ihtiyaç vardı. Yağmur gelecek hiçbir alâmet hissetmiyorduk. Bu kaht zamanında ya ğmursuzluk , fakir fukaraya çok ağır gelmişti. Ben üç defa namazdan sonra, masum fukaraları ve aç kalan hayvanları ve Risale-i Nur'u şefaatçi yapıp dua ettik. Birden aynı gece, me'mulümüzün fevkinde, duanın tam kabulünü gördük. Ben hayretle, bu cüz'î duamız, bu küllî mes'eleye ne derece dahli olduğunu bilemedim. Dedim: "Her halde çok mühim dualara, duamız da binden bir hissesi olmuş." Şimdi tahakkuk etti ki; Isparta nuranîleri, nurlu manevî duaları, bizi de o rahmetten hissedar eyledi. Hattâ o duama arkamdan âmîn diyenlerden Feyzi'ye, bu manayı, bu hayretimi de ona şimdi söyledim. Evvelce söyleseydim, onun hüsn-ü zannını ta'dil edemeyecektim. Çünki o, üstadına en büyük hisse veriyor.”
[48]

“Sual: Üstadım, yağmur duası ve namazın neticesi görünmedi, faidesiz kaldı; iki-üç defa bulut toplandı, yağmur vermeden dağıldı. Neden?

Elcevab: Yağmursuzluk, bu çeşit dua ve namazın vaktidir, illeti ve hikmeti değil. Nasılki güneş ve ayın tutulması zamanında küsuf ve husuf namazı kılınır ve güneşin gurubuyla akşam namazı kılınır; öyle de yağmursuzluk, kuraklık, yağmur namazının ve duasının vaktidir. İbadet ve duanın sebebi ve neticesi, emir ve rıza-i İlahîdir; faidesi, uhrevîdir. Eğ e r namazdan, ibadetten dünyevî maksadlar niyet edilse, yalnız onlar için yapılsa, o namaz battal olur. Meselâ: Akşam namazı güneşin batmaması için ve husuf namazı ayın açılması için kılınmaz. Öyle de: Bu nevi ibadet, yağmur u getirmek için kılınsa, yanlış o l ur. Yağmur u vermek, Cenab-ı Hakk'ın vazifesidir. Biz vazifemizi yaptık, onun vazifesine karışmayız. Gerçi yağmur namazının zahir neticesi yağmur

un gelmesidir, fakat asıl hakikî, en menfaatli neticesi ve en güzel ve tatlı meyvesi şudur ki: Herkes o vaziyet
l
e anlar ki, onun tayinini veren, babası, hanesi, dükkânı değil; belki onun tayinini ve yemeğini veren, koca bulutları sünger gibi ve zemin yüzünü bir tarla gibi tasarrufunda bulunduran bir zât, onu besliyor, rızkını veriyor. Hattâ en küçücük bir çocuk da
-
daima aç olduğu vakit vâlidesine yalvarmağa alışmışken- o
yağmur
duasında küçücük fikrinde büyük ve geniş bu manayı anlar ki: Bu dünyayı bir hane gibi idare eden bir zât; hem beni, hem bu çocukları, hem vâlidelerimizi besliyor, rızıklarını veriyor. O verm
e
se, başkalarının faidesi olmaz. Öyle ise ona yalvarmalıyız der, tam imanlı bir çocuk olur. Bu münasebetle kısacık altı nokta beyan edilecek.

İkinci Nokta: Hadîste var ki: "Hattâ deniz dibindeki balıklar dahi günahkâr ve zalimlerden şekva ediyorlar ki; onların yüzünden yağmur kesilir, hattâ bizim de nafakamız azalır" derler. Evet bu zamanlarda öyle günahlar, zulümler oluyor ki; rahmet istemeye yüzümüz kalmıyor; masum hayvanlar da azab çekerler.

Altıncı Nokta: Yağmursuzluk bir musibettir ve ceza-yı amel bir azabdır. Buna karşı ağlamakla ve hüzün ve kederle, niyaz ve hazînane yalvarmakla ve pek ciddî nedamet ve tövbe ve istiğfar ile karşılamak ve sünnet-i seniye dairesinde, bid'alar karışmadan, şeraitin tayin ettiği tarzda dergâh-ı İlahiyeye iltica etmek ve dua ve o hale mahsus ubudiyetle mukabele etmektir.

Biz Risale-i Nur şakirdleri dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte Denizli'de mahkemeye verilen cüz'î bir kısım Risale-i Nur, sahiblerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım zâtlar yazmağa başlamaları aynı vaktinde, bu yağmursuzluk
ta bir derece rahmet yağdı, fakat Risale-i Nur'un serbestiyeti cüz'î olmasından, rahmet dahi cüz'î kaldı. İnşâallah
y
akında benim de risalelerim iade edilecek, tam serbest ve intişarı küllîleşecek ve rahmet

dahi tam olacak."
[49]

"Memur olmayan veya hususî, şahsı itibariyle hıyanet eden, hususî tokat yer. Bu nevi vukuat pek çoktur; ve tam sadakat edenlerde, maişetindeki bereket ve kalbindeki rahat cihetinde ikramlara mazhar olanlar dahi pek çoktur. Eğer memur ise, kanun namına kanunsuz hıyanet eden, ilişen; o memlekete, o bîçare ahaliye bir umumî tokada vesile olur. Ya zelzele, ya yağmursuzluk, ya hastalık, ya fırtına gibi umumî belalara bir vesile olur. Kendisi, zahiren hususî tokat yememiş gibi görünüyor."
[50]

"Evet nasılki küre-i arz, Risale-i Nur ve şakirdlerine gelen zulme itiraz etti ve cevv-i hava yağmursuzluk
la ve soğukla Risale-i Nur'a gelen tazyikat ve müsadereyi tenkid etti ve bulutlar serbestiyetini
yağmur
larla alkışladı; elbette kuş nev'i de alâkadar olabilir."
[51]

"Latif bir tevafuktur ki, bir aydan beri burada hiç yağmur gelmiyordu ve kalbimiz dahi malûm taarruzdan Nurculara gelen füturdan ağlıyordu. Birden Hüsrev'in iki gün evvel makine müjdesi ve Nazif'in bugün tafsilli mektubu ve makinenin yazısının nümunesi elime verildiği aynı zamanda, -ve bana hizmet edenler- Eskişehir ezan-ı Muhammedî'yi okumağa başlaması ve malûm çavuşa bana ihanet için emr-i cebrî veren adam tokat y
e
diğini dedikleri aynı vakitte rahmet
yağmur
uyla çoktan ağlayan mahzun kalblerimizin büyük ferahlarına ve sevinç ve inşirahlarına

tam tamına tevafuku ve tetabuku, inşâallah bir fâl-i hayırdır.”
[52]

“Bu senenin emsalsiz bir rahmetli yağmuru ve ordunun başından şapkanın kısmen kalkması ve Kur'an mekteblerinin resmen açılması ve Zülfikar, Asâ-yı Musa'nın iman kurtarmak için tesirli bir surette intişar etmesi, bunun gibi çok rahmetli neticeleri vermesine delildir.”
[53]

“Yağmurlar kesilmiş, Isparta'yı iska eden sular azalmış, bir kısm-ı mühimminin menbaı kesilmiş, ağaçlar sararmağa, otlar kurumağa, çiçekler buruşmağa başlamıştı. Risale-i Nurun en ziyade intişar ettiği mahal Isparta vilâyeti olduğu için, Risale-i Nur hakkındaki inâyet-i Rabbaniyeyi pek yakında temaşa eden Risale-i Nurun şâkirdleri olan bizler, acib bir vak'aya dah a şâhid olduk. Bu hâdise ise, Risale-i Nur müellifinin Ispartaya teşrifini müteâkip, bir asır içinde bir veya iki def'a vukua gelen bu yaz mevsimindeki yağmur
un kesretle yağması olmuştur. Pek hârika bir surette yağan bu
yağmur
, Isparta'nın her tarafını tam
a
men iskâ etmiş, nebatata yeniden hayat bahşedilmiş, bağlar, bahçeler, başka bir letafet kesbetmiş; ekserisi hemen hemen ziraatle iştigal eden halkın yüzleri Risale-i Nurun nâil olduğu inâyetten ve bereketinden olan bu
yağmur
dan istifade ederek gülmüş, ruh
l
arı inbisat etmişti. Cenâb-ı Hak kemal-i rahmetiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetli vaziyetini, baharın en letafetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur, yüz ondokuz parçasiyle müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoş âmedi etmek ve mahzun olan kalbine teselli vermek ve gamnâk ruhunu tatyib etmek ve diğer taraftan da sekiz senedenberi yaşadığı Barlayı unutturmak ve o muhteşem çınar ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak iç
i
n, Cenâb-ı Hakdan, yüz ondokuz risalenin eliyle yüz ondokuz bin kelimeleri diliyle dua

etti ve yağmur istedi. Cenâb-ı Hak öyle bereketli bir yağmur ihsan etti ki, bir misli doksanüç tarihinde yağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki, bu tarih üstadımızın tarih-i velâdetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî hâdise-i rahmet olan kesretli yağmur, hususî bir surette Risale-i Nura baktığına bir delili de şudur ki:

Risale-i Nurun neşrine vasıta olan Üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetli ve yağmursuzluktan toz toprak içinde görmüş, Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde dayanamıyacağım, diye telâş ediyordu. Üçüncü ve dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebze ve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek, gayet müteessirane su istiyor, yağmur taleb ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Beyden değirmenleri çeviren suyu göstererek "Isparta'nın suyu bu kadar mıdır?" diye sormuştu. Bekir Bey cevap verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor.

Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur" dedi. Üstadımızın, Ispartada çok talebeleri bulunduğundan ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki, elli senedenberi Isparta böyle hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksandokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki, o tevafuk, tesadüfî değil. Bu rahmet, Isparta'ya rahmet olan Risale-i Nura bakıyor. Lillâhilhamd, bu kerem-i İlâhi neticesi olarak Üstadımız, "Bana Barla'yı unutturdu, unutamayacağım birşey varsa, o da her yerde olduğu gibi, Barlada bulunan cidd i dost ve talebelerimdir." diyor.

Birinci Suret: Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan üstadımızın câmii seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men'edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı, yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi.Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi

k
i: "Kur'anın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı, bunda bir eser-i itab var ki,
yağmur
gelmiyor. Öyle ise mâdem Kur'anın itabı var, Yâsin Sûresini şefaatçı yapıp Kur'anın feyzini ve bereketini isteyeceğiz." Üstadımız Muhacir Hâfız Ahmed E
fendi'ye dedi ki: "Sen

kırkbir Yâsin-i Şerif oku." Muhacir Hâfız Ahmed Efendi (R.H.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, üstadımız daima îtimad ettiği bir hâtırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendiye (R.H.) söyledi ki: "Yâsinler tılsımı açtı, yağmur gelecek." Aynı gecede
evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki, üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmedin bahçesindeki duvar
yağmur
dan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultanın
a
rkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem'i ile arkadaşları bir damla
yağmur
görmediler. İşte bu hâdise kat'iyyen delâlet ediyor ki, o
yağmur
hizmet-i Kur'an ile münasebetdardır. O rahmet-i âmme içinde bir hususiyet var. Sûre-i Yâsin, an
a
htar ve şefaatçı oldu ve
yağmur
kâfi miktarda yağdı.

İkinci Suret: Kuraklık zamanında yirmi-otuz gün içinde yağmur Barla'ya yağmamışken, Yokuşbaşı çeşmesi yapıldığı bir zamanda menbaına yakın, Üstadımız ve biz, yâni Süleyman, Mustafa Çavuş, Ahmed Çavuş, Abbas Mehmed... filân beraber cemaatle namaz kıldık. Tesbihattan sonra dua için elimizi kaldırdık. Üstadımız
yağmur
duası etti, Kur'anı şefaatçı yaptı. Birden o güneş altında herbirimizin ellerine yedi- sekiz damla
yağmur
düştü. Elimizi indirdik,
yağmur
ke
s
ildi. Cümlemiz bu hale hayret ettik. O vakte kadar yirmi-otuz gündür
yağmur

gelmemişti, yalnız o yağmur duası anında dua eden her ele yedi-sekiz damla düşmesi gösteriyor ki, bunda bir sır var. Üstadımız dedi ki, "Bu bir işaret-i İlâhiyyedir. Cenâb-ı Hak mânen diyor ki, ben duayı kabûl ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum." Demek sonra Sûre-i Yâsin şefaat edecek ve nitekim de öyle olmuştur." [54]

"Leyle-i Mi'racın, aynı Leyle-i Regâib gibi hiç inkâr edilmez bir tarzda, bir nevi' mu'cize-i Ahmediye gibi bir kerametini ve kâinatça hürmetini gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Nasıl evvelce yazdığımız gibi iki ay kuraklık içinde burada hiç yağmur gelmediği, güya Leyle-i Regaibi bekliyor gibi o mübarek gecenin gelmesiyle emsalsiz bir gürültü ile kudsiyetini burada gösterdiği gibi; aynen öyle de: O gecedenberi buraya bir katre yağmur düşmediği halde, yirmi günden sonra aynen mi'rac gecesi birdenbire öyle bir rahmet yağdı ki, dinsizlerde şüphe bırakmadı ki; sâhib-ül-mi'rac Rahmet-en-lil'âlemîn olduğu gibi, onun mi'rac gecesi de bir vesile-i rahmettir. Hem ehl-i îmanın îmanlarını kuvvetlendirdiği gibi, me'yusiyetlerini de bir derece izâle etti." [55]

KUR'AN- KERİM-DE İSE:

“Yahut (onların meseli) gökten şiddetle boşanan bir yağmur gibidir ki onda karanlıklar vardır, dehşetli bir gök gürültüsü, bir şimşek vardır. Ölüm korkusundan dolayı yıldırımlardan parmaklarını kulaklarına tıkarlar. Allah Teâlâ ise kâfirleri kuşatmıştır.”[56]

“Öyle Rabbiniz ki, sizlere yeryüzünü bir döşek, göğü de gökten su indirmiş ve o su ile sizin için rızk olmak üzere (bir nice şeyler meydana) çıkarmıştır. Artık Allah Teâlâ için eşler kılmayınız. Siz ise bilirsiniz.”[57]

“Ey imân etmiş olanlar! Sadakalarınızı minnetle, incitmekle iptal etmeyiniz. O kimse gibi ki, malını nâsa gösteriş için infak eder de Allah Teâlâ'ya ve ahiret gününe inanmış bulunmaz. Artık o kimsenin meseli, üzerinde biraz toprak bulunan bir kaypak taşın hali gibidir ki, ona şiddetli bir yağmur isabet ederek onu dümdüz bir halde bırakmış olur. Onlar kazanmış olduklarından bir şeye kâdir olamazlar. Ve Allah Teâlâ kâfirler gürûhuna hidâyet etmez.”[58]

“Ve mallarını rızayı ilâhiyi taleb ve nefislerini tesbit için infakta bulunanların meseli ise bir bahçenin meseli gibidir ki, ona çokça yağmur yağar da meyvelerini iki kat olarak yetiştirir. Ona çokça yağmur değil de çiy isabet etse (yine kifâyet eder). Ve Allah Teâlâ yapacağınız şeyleri görücüdür.”[59]

“Sen içlerinde olup da onlarla namaz kıldıracağın zaman onlardan bir zümre seninle beraber namaza dursun, silâhlarını da alıversinler. Bunlar secde edince arka tarafınızda

bulunsunlar ve namazı kılmamış olan diğer bir zümre de gelsin, seninle beraber namazı kılsın ve ihtiyat tedbirlerini ve silâhlarını da alıversinler. Kâfir olan kimseler arzu ederler ki, siz silâhlarınızdan ve eşyanızdan gâfil bulunâsınız da sizin üzerinize bir baskın ile baskında bulunuversinler. Ve eğer size yağmurdan bir eziyet var ise veya siz hasta bulunmuş iseniz silâhlarınızı bırakmanızdan dolayı üzerinize bir günah yoktur. Ve ihtiyat tedbirinizi alınız, şüphe yok ki Allah Teâlâ kâfirler için hakaret bahşolan bir azab hazırlamıştır."[60]

"Görmediler mi onlardan evvel kaç nesli helâk ettik, o nesillere yeryüzünde size vermediğimiz imkanları vermiş idik ve onların üzerine göğü bol bol salıvermiştik ve ırmakları onların altlarından akar bir halde kılmıştık, sonra onları günahları sebebiyle helâk ettik ve onlardan sonra birer başka başka nesli vücuda getirdik."[61]

«Sonra bunu müteakip bir sene de gelir ki, onda nâs, yağmuruna nâil olur. Ve onda sıkıp sağacaklar.»[62]

"Görmedin mi ki, muhakkak Allah Teâlâ, bir bulutu sevkediyor. Sonra arasını telif ediyor. Sonra onu teraküm ettiriyor. Artık görüyorsun ki, onun aralarından yağmur çıkıyor ve gökten, ondaki dağlardan bir dolu indiriyor da onu dilediği kimseye isabet ettiriyor ve onu dilediğinden bertaraf kılıyor. Az kalıyor ki, şimşeğinin parıltısı, gözleri gideriversin."[63]

“Ve andolsun ki, felaket yağmuruna tutulmuş olan karyeye varmışlardı. Artık onu görür olmamışlar mı idi? Hayır, öldükten sonra dirilip kalkmayı ummaz olmuşlardır.”[64]

“Ve onların üzerlerine bir yağmur yağdırdık. Artık ne fena oldu o korkutulmuşların yağmuru!”[65]

“Ve onların üzerlerine bir yağmur yağdırdık. Artık ne fena oldu o korkutulmuş olanların yağmuru!”[66]

“Allah, o (Hâlık-ı kerîm) dir ki, rüzgârları gönderir de bir bulut kaldırır, sonra onu gökte dilediği gibi yayar ve onu parça parça da eder. Artık görürsün ki, aralarından yağmur çıkıyor, nihâyet onu kullarından dilediğine kavuşturunca onlar hemen seviniverirler.”[67]

“Şüphe yok ki, o saate ait bilgi Allah indindedir ve yağmuru O indirir ve rahimlerde olanı O bilir ve hiçbir kimse, yarın ne kazanacağını kestiremez ve bir kimse hangi yerde öleceğini kestiremez. Şüphe yok ki Allah Teâlâ alîmdir, habîrdir.”[68]

“Vaktâ ki, onu kendi derelerine karşı gelen bir bulut halinde gördüler. Dediler ki: «İşte bu, bize yağmur yağdırıcı bir buluttur.» «Hayır. O, kendisini alelacele istediğiniz şeydir, bir rüzgardır, onda bir acıklı azab vardır.»[69]

“Biliniz ki, dünya hayatı şüphe yok, ancak bir oyundur ve bir eğlencedir ve bir süstür ve aranızda bir övünmedir ve mallarda ve evlatça bir çoğalıştır. Bir yağmur misali gibi ki, onun bitirdiği ot, ekincilerin hoşuna gider, sonra kurur. Artık onu sararmış görürsün sonra da kırık bir çöp olur. Ve ahirette şiddetli bir azap vardır ve Allah'tan bir mağfiret ve bir rıza vardır. Dünya hayatı ise ancak bir aldanıştan başka değildir.”[70]

“Üzerinize semayı bol yağmurlar ile gönderir.”[71]

MEHMET ÖZÇELİK

22-02-2008

---

[1] ***Sözler 180.***

[2] **Sözler 201.**

[3] **Sözler 231-232.**

[4] **Sözler 250.**

[5] **Sözler 314.**

[6] **Sözler 317.**

[7] **Sözler 392-Sözler 393.**

[8] **Sözler 416.**

[9] **Sözler 424.**

[10] **Sözler 430.**

[11] **Sözler 464,Mektubat 43.**

[12] **Sözler 505.**

[13] **Sözler 509.**

[14] **Sözler 671.**

[15] **Sözler 680.**

[16] **Sözler 743.**

[17] **Sözler 744.**

[18] **Mektubat 124.**

[19] **Mektubat 124-Mektubat 125.**

[20] **Mektubat 137.**

[21] **Mektubat 143.**

[22] **Mektubat 143.**

[23] **Mektubat 147.**

[24] **Mektubat 243.**

[25] **Lemalar 110-111.**

[26] **Lemalar 137.**

[27] **Lemalar 332.**

[28] **Lemalar 332-333.**

[29] **Lemalar 359.**

[30] **Lemalar 359.**

[31] **Lemalar 360.**

[32] **Şualar 107.**

[33] **Şualar 108-109.**

[34] **Şualar 109.**

[35] **Şualar 264.**

[36] **Şualar 604.**

[37] **İşarat-ül İ'caz 70.**

[38] **İşarat-ül İ'caz 101.**

[39] **İşarat-ül İ'caz 101.**

[40] **İşarat-ül İ'caz 101.**

[41] **Mesnevî-i Nuriye 16.**

[42] **Mesnevî-i Nuriye 120.**

[43] **Mesnevî-i Nuriye 197.**

[44] **Mesnevî-i Nuriye 225.**

[45] **Barla Lâhikası 167-168.**

[46] **Barla Lâhikası 174.**

[47] **Barla Lâhikası 224.**

[48] **Kastamonu Lâhikası 239.**

[49] **Emirdağ Lâhikası-1 32-1 34.**

[50] **Emirdağ Lâhikası-1 76.**

[51] **Emirdağ Lâhikası-1 92.**

[52] **Emirdağ Lâhikası-1 174 *Haşiye 1.**

[53] **Emirdağ Lâhikası-1 237 *Haşiye 1.**

[54] Sikke-i Tasdik-i Gaybî 18-20.

[55] Sikke-i Tasdik-i Gaybî 206.

[56] Bakara.19.

[57] Bakara.22.

[58] Bakara.264.

[59] Bakara.265.

[60] Nisa.102.

[61] En'am.6.

[62] Yusuf.49.

[63] Nur.43.

[64] Furkan.40.

[65] Şuara.173.

[66] Neml.58.

[67] Rum.48.

[68] Lokman.34.

[69] Ahkaf.24.

[70] Hadid.20.

[71] Nuh.11.